

Arrest

nr. 297 679 van 27 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 november 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 20 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 november 2011 dient verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 2 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 april 2021 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 september 2022 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 28 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.09.2022 werd ingediend door :

*F. F., M. D. C. (geen R.R.)
nationaliteit: Chili
geboren te Cabrero op (...)1969
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 25.05.2011 een aanvraag 9ter indient. Deze aanvraag wordt onontvankelijk afgesloten op 20.06.2011. Haar tweede aanvraag 9ter, ingediend op 12.11.2011, wordt eveneens onontvankelijk afgesloten en dit op 02.05.2012. Pas op 26.04.2021 dient betrokkene opnieuw een aanvraag tot verblijfsmachtiging in, ditmaal op basis van artikel 9 bis. Deze aanvraag wordt geweigerd op 29.07.2022 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij al vijftientig jaar in België zou verblijven en omdat vele families van haar afhankelijk zouden zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van haar in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001,

Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden opgebouwd tijdens een beweerd verblijf van 25 jaar vier getuigenverklaringen en vijf werkbeploftes voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van

afhankelijkheid. Het loutere feit dat deze mensen haar wensen tewerk te stellen maakt nog niet dat deze mensen van haar afhankelijk zijn. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov I. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Chili uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hierin een knelpuntberoep tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zij nooit de officiële toestemming gekregen heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RW, arrest 229745 van 3 december 2019). Betrokkene beweert sinds 1996 in België te verblijven, maar legt hiervan geen overtuigende bewijsstukken neer, met name enkel een verkoop historiek van een apotheek en enkele getuigenverklaringen. Wat de getuigenverklaringen betreft, dit zijn louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld en bovendien niet gepaard gaan met de nodige objectieve stukken ter ondersteuning van de loutere beweringen. Wat de verkoop historiek betreft, merken we op dat hieruit geenszins blijkt dat er sprake is van een ononderbroken verblijf sinds 1996: de eerste aankopen dateren van 2005 en bewijzen voor de jaren 2006, 2008, 2010, 2012 en 2013 ontbreken volledig. Volgens haar eigen verklaringen zou ze dus sinds 1996 in België verblijven, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen dan via haar eerste aanvraag 9ter, ingediend op 25.05.2011, meer dan vijftien jaar na haar beweerde binnenkomst. Betrokkene was er na de beide weigeringen van haar aanvraag 9ter van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene ondernam opnieuw geen enkele poging meer tot het bekomen van een verblijfsmachtiging dan via de aanvraag 9bis ingediend op 26.04.2012, bijna negen

jaar na het afsluiten van haar laatste procedure. Betrokkene is dan ook zelf verantwoordelijk voor de situatie van vermeend lang verblijf.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al vijftientig jaar in België zou verblijven, dat zij goed Frans zou spreken, dat zij Nederlands zou verstaan, dat zij hier sociale en professionele contacten zou hebben, dat zij niet ten laste zou willen van de staat, dat zij zou wensen bij te dragen door te werken, dat zij zich zeer goed aangepast zou hebben aan onze maatschappij, dat zij zeer werkwilbig zou zijn, dat zij een grote vriendenkring zou hebben, dat zij in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, dat zij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep, dat zij een arbeidsovereenkomst voorlegt evenals vijf werkbeloftes, enkele nutsfacturen, vier getuigenverklaringen en een verkoop historiek apotheek) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 28 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mevrouw,

*Naam, voornaam: F. F., M. D. C.
geboortedatum: (...)1969
geboorteplaats: Cabrero
nationaliteit: Chili*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:*

Betrokkene diende op 19.09.2022 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

*Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.*

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde

politiediensten zich naar uw adres begeven, Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat enkel wordt ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

i.

In de aanvraag 9bis VW werd inzake het privéleven het volgende aangehaald:

Het begrip 'privé-leven' omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M., 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

Het zou tot gevolg kunnen hebben dat relaties die bijvoorbeeld niet lang genoeg duren om met succes een beroep te kunnen doen op het recht op een gezinsleven, toch onder de toepassing van artikel 8 EVRM kunnen vallen omdat er al langer een relatie bestond tussen de betrokkenen maar dan zonder samenwoonst (vb. via briefwisseling, internet, enz...).

-Toepassing van artikel 8 EVRM in dit dossier.

Verzoekster heeft hier sociale relaties ontwikkeld. Ze verblijft al ruim 25 jaren in België. Vele families zijn reeds afhankelijk van haar en ze zou heel gemakkelijk kunnen worden ingezet als thuishulp, huishoudhulp enz. Sinds jaren helpt verzoekster bij families.

Ze heeft bij de familie V. A. gewerkt waar ze met de hoogbejaarde moeder ging wandelen en haar wekelijks naar de Kerk begeleidde. De familie is bereid haar 8u per week via dienstencheques in dienst te nemen.

E. H. biedt haar ook 8 uren aan. G. J. zou haar 12 uren kunnen aanwerven. Steeds met dienstencheques en in knelpuntenberoepen.

Ze werkt ook bij andere families waar ze na het verkrijgen van een verblijfsvergunning, met dienstencheques kan verder werken en die dat ook zo verklaren in bijlage.

Verzoekster is werkwilleg en is niet van plan om steun te vragen bij de overheid.

Verzoekster beroept zich daarom op artikel 8 EVRM om aan te tonen dat het zeer moeilijk, zoniet onmogelijk is om terug te keren naar haar thuisland zonder dat dit artikel wordt geschonden.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden opgebouwd tijdens een beweerd verblijf van 25 jaar vier getuigenverklaringen en vijf werkbeloftes voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het loutere feit dat deze mensen haar wensen tewerk te stellen maakt nog niet dat deze mensen van haar afhankelijk zijn. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov 1. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Chili uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020).”

In deze context wenst de verzoekster te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 266 231 van 24 december 2021, p.14 e.v.:

“Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd.

..

Verder blijkt dat de gemachtigde erkent dat verzoekster drie arbeidsovereenkomsten heeft voorgelegd met bijhorende loonfiches die recent zijn en betrekking hebben op de periode tijdens dewelke haar volgend internationaal beschermingsverzoek werd onderzocht. ...

Verder erkent de gemachtigde zelf dat het administratief dossier wel bewijzen van tewerkstelling bevat in die periode “maar geen bewijzen die betrekking hebben op sociale en affectieve banden”. Nu verzoekster volgens de gemachtigde niet aantoont dat ze hier een netwerk opbouwde van sociale en affectieve banden concludeert hij: “een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.” De Raad acht deze redenering in strijd met de feiten en met de invulling die het EHRM geeft aan het begrip “privéleven”. Zoals supra reeds toegelicht heeft verzoekster door haar band met haar dochter en kleindochter wel sterke sociale en affectieve banden in het Rijk en verder omvat het begrip privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: “There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]”. (Of “Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip “privéleven” activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten” – eigen vertaling).

De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat “een schending van artikel 8 EVRM [...] dan ook niet [blijkt].”

Het feit dat de gemachtigde vervolgens nog op standaardwijze eraan toevoegt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, of dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke formaliteiten, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad in casu niet beschouwen als een zorgvuldige belangenafweging waarbij op afdoende wijze wordt rekening gehouden met de concrete elementen waarvan de gemachtigde kennis had of behoorde te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing of die werden aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie eveneens uiteenzetting infra).

... Een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven, wordt in de aangegeven mate aangenomen.”

Toegepast op huidig dossier wordt vastgesteld dat verzoekster hier veel sociale relaties evenals professionele relaties heeft ontwikkeld. Ze legt beloften tot tewerkstelling, arbeidscontract, bewijzen van haar aanwezigheid in België, verklaringen van vrienden en kennissen voor. Verzoekster heeft gewerkt en kan onmiddellijk officieel aan de slag. Verzoekster heeft hier een beschermingswaardig privéleven.

De verwerende partij kan in casu niet stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft. Verzoekster heeft recht op een zorgvuldig onderzoek van de in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

ii.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat het vijftientigjarig verblijf van verzoekster niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat zij zelf verantwoordelijk is voor de situatie van lang verblijf, dat zij gedurende 9 jaren geen enkele poging meer heeft ondernomen om haar verblijf in de regel te stellen.

Deze redenering gaat niet op.

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

De aanwezigheid van verzoekster sinds 1996 werd door de bestreden beslissing genegeerd door het niet in aanmerking te nemen

In deze zin wenst verzoekster te verwijzen naar p. 14 van het arrest van uw Raad nr. 245 117 van 30 november 2020:

“Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (dit is een kwestie waarover enkel het bevoegde bestuur, doch niet de Raad kan oordelen), stelt de Raad vast dat de gemachtigde, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoeker in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.” Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf (op een rechtmatig verblijf van één jaar na) nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.”

De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

iii.

Verzoekster heeft naast haar lang verblijf ook haar goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoekster betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

iv.

Verzoekster heeft werkbeloften voorgelegd en is werkwillig.

De bestreden beslissing stelt in dat kader dat verzoekster niet gemachtigd is te werken en dus kan dit element niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid.

Dit is niet ernstig.

Zoals eerder gesteld is het precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan een vreemdeling die niet legaal op het grondgebied verblijft en dus niet gemachtigd is om te werken, maar die hier lang (ic zeer lang) verblijft en bijgevolg professionele relaties heeft ontwikkeld.

Door deze redenering holt de verwerende partij de betekenis van de procedure voorzien in artikel 9bis VW volledig uit."

2.2 Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt in zijn § 2 dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de eerste bestreden beslissing kunnen de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen op duidelijke wijze worden gelezen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert verweerder waarom volgens hem de elementen die verzoekster heeft aangehaald in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de eerste bestreden beslissing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste lid luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de eerste bestreden beslissing oordeelde verweerder dat verzoekster aan de hand van de in haar aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoekster betwist deze beoordeling.

In eerste instantie bekritiseert verzoekster de beoordeling in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het door haar ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België. In antwoord op de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake voormelde verdragsbepaling wijst zij andermaal op haar sociale en professionele relaties in België die volgens haar een beschermenswaardig privéleven uitmaken waardoor zij niet in staat is om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen via de gebruikelijke weg. Dit privéleven is volgens haar niet op correcte en zorgvuldige wijze in rekening gebracht.

Deze kritiek wordt mede onderzocht in het licht van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet betwist dat zij geen gezins- of familieleden heeft in België. Een mogelijke schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven is dus niet aan de orde. In haar aanvraag wees verzoekster wel op de ontwikkeling van sociale en professionele relaties in België. Wat dit laatste betreft, haalde zij aan professionele contacten te hebben ontwikkeld en onmiddellijk officieel aan het werk te kunnen in België. Zij gaf aan reeds werkzaam te zijn in België en dat vele families in België afhankelijk zijn van haar hulp. Zo ging zij wekelijks wandelen met een hoogbejaarde vrouw en begeleidde ze de vrouw wekelijks naar de kerk. Ze benadrukt dat ze van verschillende families met dienstencheques onmiddellijk kan worden tewerkgesteld in knelpuntenberoepen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden opgebouwd tijdens een beweerd verblijf van 25 jaar vier getuigenverklaringen en vijf werkbeloftes voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het loutere feit dat deze mensen haar wensen tewerk te stellen maakt nog niet dat deze mensen van haar afhankelijk zijn. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov I. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Chili uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hierin een knelpuntberoep tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zij nooit de officiële toestemming gekregen heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoekster ingeroepen elementen van een privéleven in België. Verweerder betwistte op zich niet dat verzoekster in dit land een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd. Hij heeft wel geoordeeld dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat het voor haar bijzonder moeilijk is de aanvraag in te dienen via de bevoegde

Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Hij oordeelde dat niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging te vragen disproportioneel ingrijpt in verzoeksters privéleven in België. Dit betekent volgens hem geen breuk van de privérelaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Hij stelde vast dat verzoekster niet kan aantonen dat haar sociale banden met België in die mate hecht zijn, of dat er sprake is van een afhankelijkheid, waardoor sprake is van een schending van het recht op privéleven. Verweerder wijst er verder op dat zij nooit de officiële toestemming gekregen heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Het enkele gegeven van een aantal werkbeloftes maakt volgens verweerder evenmin dat verzoekster is verhinderd tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst, te meer nu zij actueel geen enkele toelating heeft tot arbeid in België.

Verzoekster kan niet overtuigen in haar standpunt dat verweerder zijn beoordeling heeft gebaseerd op een verkeerde interpretatie van het begrip “*privéleven*” waarbij de concrete feiten werden miskend. De Raad herhaalt dat verweerder op zich niet heeft betwist dat de door verzoekster aangehaalde sociale en/of economische banden een privéleven kunnen uitmaken, al stelde hij wel vast dat verzoekster voor de actuele tewerkstelling in België geen enkele officiële toelating heeft. Verzoekster weerlegt dit niet. Verweerder oordeelde verder dat niet blijkt dat disproportioneel wordt ingegrepen op het ingeroepen privéleven indien verzoekster haar aanvraag moet indienen bij de voor haar land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. *In casu* vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van deze verdragsbepaling oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Door het louter herhalen van de elementen van een privéleven in België die zij heeft aangehaald in haar aanvraag toont verzoekster niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomsten verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband moet ook in herinnering worden gebracht dat volgens het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat is tot stand gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat er in haar geval sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet concreet aan dat geen zorgvuldige en redelijke belangenafweging inzake het door haar ingeroepen privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

Waar verzoekster citeert uit een arrest van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien laat verzoekster na om concreet te duiden waarom haar situatie gelijk zou zijn aan deze van de vreemdeling in het genoemde arrest. In het arrest van de Raad van 24 december 2021 met nummer 266 231 werd vastgesteld dat de aanvrager van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in het verleden was toegelaten om werk te verrichten en dat er drie arbeidsovereenkomsten werden overgemaakt aan het bestuur. Bovendien werd opgemerkt dat de aanvrager ook sterke sociale en affectieve banden had in het Rijk door de band met diens dochter en kleindochter. *In casu* weerlegt verzoekster de motivering niet dat zij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om betaalde arbeid te verrichten. Daarnaast blijkt niet dat zij gezins- of familieleden heeft die op rechtmatige wijze in België verblijven.

Verzoekster gaat in tweede instantie niet akkoord met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat haar ononderbroken verblijf van 25 jaar in België niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder motiveerde in dit verband als volgt:

“Betrokkene beweert sinds 1996 in België te verblijven, maar legt hiervan geen overtuigende bewijsstukken neer, met name enkel een verkoop historiek van een apotheek en enkele getuigenverklaringen. Wat de getuigenverklaringen betreft, dit zijn louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld en bovendien niet gepaard gaan met de nodige objectieve stukken ter ondersteuning van de loutere beweringen. Wat de verkoop historiek betreft, merken we op dat hieruit geenszins blijkt dat er sprake is van een ononderbroken verblijf sinds 1996: de eerste aankopen dateren van 2005 en bewijzen voor de jaren 2006, 2008, 2010, 2012 en 2013 ontbreken volledig. Volgens haar eigen verklaringen zou ze dus sinds 1996 in België verblijven, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen dan via haar eerste aanvraag 9ter, ingediend op 25.05.2011, meer dan vijftien jaar na haar beweerde binnenkomst. Betrokkene was er na de beide weigeringen van haar aanvraag 9ter van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene ondernam opnieuw geen enkele poging meer tot het bekomen van een verblijfsmachtiging dan via de aanvraag 9bis ingediend op 26.04.2012, bijna negen jaar na het afsluiten van haar laatste procedure. Betrokkene is dan ook zelf verantwoordelijk voor de situatie van vermeend lang verblijf.”

Zij betoogt dat de *ratio legis* van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erin bestaat een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar hier wel reeds langere tijd zijn. De vraag of dit verblijf al dan niet legaal was, kan volgens haar dan ook niet het uitgangspunt zijn.

Aan de hand van dit betoog – dat eerder betrekking heeft op de beoordeling van het al dan niet gegrond zijn van de aanvraag, wat thans niet aan de orde is – toont verzoekster evenwel niet aan dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat haar lang verblijf in België op zichzelf genomen niet maakt dat zij is verhinderd de aanvraag in te dienen bij de voor haar land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij geen

bewijzen voorlegt voor de jaren 2006, 2008, 2010, 2012 en 2013. Dat verzoekster verklaart sinds 1996 in België te verblijven doch pas op 25 mei 2011 haar eerste aanvraag heeft ingediend, meer dan vijftien jaar na haar beweerde binnenkomst. Pas negen jaar later onderneemt verzoekster een nieuwe poging tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Verzoeksters uitgangspunt dat haar lang verblijf in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat zij naliel gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, gaat voorbij aan de vaststelling dat verzoekster geen lang en ononderbroken verblijf heeft aangetoond. Verzoekster gaat niet in op deze motivering. Haar standpunt strijdt trouwens ook met haar verdere betoog in het middel dat de verblijfsduur en integratie in de (eerste) bestreden beslissing niet worden aanvaard omdat dit elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Verzoekster gaat er met haar kritiek nog aan voorbij dat verweerder ook het volgende heeft gemotiveerd: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Daarnaast heeft verweerder ook concreet gemotiveerd waarom hij de elementen van een lang verblijf en van integratie in België die tijdens het verblijf in België sinds 1996 werden opgebouwd niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. In dit verband oordeelde hij als volgt:

“Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RW, arrest 229745 van 3 december 2019). Betrokkene beweert sinds 1996 in België te verblijven, maar legt hiervan geen overtuigende bewijsstukken neer, met name enkel een verkoop historiek van een apotheek en enkele getuigenverklaringen. Wat de getuigenverklaringen betreft, dit zijn louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld en bovendien niet gepaard gaan met de nodige objectieve stukken ter ondersteuning van de loutere beweringen. Wat de verkoop historiek betreft, merken we op dat hieruit geenszins blijkt dat er sprake is van een ononderbroken verblijf sinds 1996: de eerste aankopen dateren van 2005 en bewijzen voor de jaren 2006, 2008, 2010, 2012 en 2013 ontbreken volledig. Volgens haar eigen verklaringen zou ze dus sinds 1996 in België verblijven, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen dan via haar eerste aanvraag 9ter, ingediend op 25.05.2011, meer dan vijftien jaar na haar beweerde binnenkomst. Betrokkene was er na de beide weigeringen van haar aanvraag 9ter van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene ondernam opnieuw geen enkele poging meer tot het bekomen van een verblijfsmachtiging dan via de aanvraag 9bis ingediend op 26.04.2012, bijna negen jaar na het afsluiten van haar laatste procedure. Betrokkene is dan ook zelf verantwoordelijk voor de situatie van vermeend lang verblijf.”

Verzoekster houdt vol dat verweerder niet afdoende rekening heeft gehouden met haar lang verblijf in België en dat dit element een buitengewone omstandigheid kan vormen, maar laat na op concrete wijze te verduidelijken op welke wijze de duur van haar verblijf op zichzelf genomen – en dit terwijl tijdens dit verblijf geen integratie of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd opgebouwd die maakt dat zij is verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, zoals vastgesteld in de eerste bestreden beslissing – het bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post.

De Raad van State stelt in zijn vaste rechtspraak ook duidelijk *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België [...] de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op wat voorafgaat, blijkt ook niet wat verzoeksters belang is bij haar kritiek.

In zoverre verzoekster verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet concreet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

In derde instantie betwist verzoekster de beoordeling dat de elementen inzake de verblijfsduur en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden.

Zij toont evenwel niet aan dat de beoordeling van het bestuur hieromtrent uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De Raad wijst er op dat de Raad van State in vaste rechtspraak stelt *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeksters loutere overtuiging dat deze elementen wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, is onvoldoende om de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De Raad herhaalt dat verzoekster in gebreke blijft om te verduidelijken op welke wijze deze elementen van lang verblijf en integratie het haar bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen via de gewone procedure.

In vierde instantie bekritiseert verzoekster de motivering aan de hand waarvan haar werkwillegheid en de door haar voorgelegde werkbeloften niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verweerder heeft *in casu* evenwel op duidelijke wijze geoordeeld dat het louter voorleggen van een werkbelofte en het gegeven van werkwillegheid niet afdoende zijn om aan te tonen dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om (tijdelijk) terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing nog opgemerkt dat verzoekster actueel hoe dan ook geen toelating heeft om te werken in België en zij via de geijkte, gangbare procedure een arbeidsvergunning dient aan te vragen om te worden gemachtigd tot betaalde arbeid in loondienst. Hangende de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging is verzoekster met andere woorden hoe dan ook niet gemachtigd tot arbeid in België, ongeacht of deze aanvraag in België dan wel vanuit het buitenland wordt ingediend. Het loutere gegeven dat verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de voormelde beoordeling, doet nog geen afbreuk aan de eigenlijke motieven van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag onterecht geen rekening is gehouden. Haar uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Zij toont ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar privéleven in België.

Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoekster met haar uiteenzetting een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3 In een tweede middel, dat enkel wordt ontwikkeld ten aanzien de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 19.09.2022 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het privéleven van de verzoekster. Door een verkeerde interpretatie van het begrip privéleven in de beslissing van onontvankelijkheid van de

aanvraag 9bis VW en het gebrek aan enige motivatie hieromtrent in de bestreden beslissing worden artikelen 74/13 VW en 8 EVRM geschonden.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.4 Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is aan verzoekster afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;".

Verzoekster betwist niet dat deze bepaling op haar van toepassing is en haar aldus een bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, nu zij enerzijds niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en zij anderzijds de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft overschreden. Deze dragende motieven van de tweede bestreden beslissing worden niet onderuit gehaald.

Verzoekster beroept zich evenwel op de meer voordelige bepalingen vervat in artikel 8 van het EVRM, waarbij zij ook verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat verweerder deze bepalingen heeft miskend doordat haar privéleven niet in rekening is gebracht en doordat in de voorafgaand genomen eerste bestreden beslissing het begrip 'privéleven' verkeerd is geïnterpreteerd. Zij betoogt niet te zijn gehoord voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel.

Voor zover verzoekster de schending van artikel 41 van het EU-Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Zij kan zich dan ook niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het EU-Handvest beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45). Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/ Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren,

dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster houdt voor dat zij had moeten worden gehoord omtrent haar privéleven in België.

De Raad stelt echter vast dat verweerder heeft gewacht met de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot nadat hij zich had uitgesproken over de door verzoekster ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verblijfsprocedure met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet laat toe om vanuit illegaal of precair verblijf een verblijfsmachtiging te vragen in België, maar enkel indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, en niet bij de voor de verblijfplaats in het buitenland bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Verzoekster gaat er met haar betoog dan ook aan voorbij dat zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds de mogelijkheid had om alle gegevens en bewijsstukken naar voor te brengen die volgens haar maken dat zij is verhinderd om het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar haar herkomstland, minstens voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Zij heeft ook daadwerkelijk van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Rekening houdend met het gegeven dat deze procedure tot op de dag van de afgifte van het betreden bevel hangende was bij het bestuur, was verzoekster tot deze datum ook in de mogelijkheid om in dit verband nog bijkomende of aanvullende elementen naar voor te brengen. In zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag stelde verweerder reeds vast dat de ingeroepen elementen en bewijsstukken verzoekster niet daadwerkelijk verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst, minstens voor het indienen van de aanvraag. Verzoekster toont niet aan dat zij in het kader van de verblijfsprocedure met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet reeds op afdoende wijze haar standpunt naar voor heeft kunnen brengen inzake de redenen die een – minstens tijdelijke – terugkeer naar haar herkomstland verhinderen. Ook het bestreden bevel houdt zo enkel in dat verzoekster in de huidige omstandigheden het Schengengrondgebied dient te verlaten en dient terug te keren naar haar land van herkomst, zonder dat dit haar verhindert België opnieuw binnen te komen en hier te verblijven van zodra zij de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten heeft. In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat zij dienstig een schending van het hoorrecht kan invoeren. Zij laat ten onrechte uitschijnen dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken of relevante gegevens over te maken.

Alleszins kan verzoekster ook niet overtuigen dat zij, indien nog gehoord in het kader van de terugkeerprocedure, bijkomende, concrete elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Zij toont niet aan dat zij nog nieuwe stukken of elementen kon voorleggen die niet reeds waren beoordeeld in de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad wijst erop dat verweerder in zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds vaststelde dat het door verzoekster voorgehouden privéleven op zich niet verhindert dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend, en dus een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland op zich niet tegenhoudt. Het voorgehouden privéleven werd dus in rekening gebracht en beoordeeld, zodat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij, door het andermaal aanhalen van dit element of door op zeer algemene wijze te stellen dat er sprake is van een “*verkeerde interpretatie van het begrip privéleven*”, nog elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. Hierbij kan ook dienstig worden verwezen naar de uiteenzetting inzake artikel 8 van het EVRM en het door verzoekster voorgehouden privéleven in het eerste middel.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden vastgesteld.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet oplegt om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het privéleven in rekening te brengen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert dat verweerder is nagegaan of het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij

stelde vast dat in dit verband geen concrete elementen spelen. Verzoekster gaat niet in op deze motieven en weerlegt deze niet. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan.

Rekening houdend met wat voorafgaat blijkt niet dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze is overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN